

Hương Táo

Quý Thử

Lên xe, tôi ngồi phía sau tài xế. Xe chạy được một lúc, bác tài đưa tay lên sửa lại kính chiếu hậu. Hình như ở vị trí đó ông có thể quan sát bên trong xe. Kính hiện ra khuôn mặt cô gái trẻ và đẹp. Đẹp nhất là đôi mắt với hàng mi cong, tạo thành một bóng mờ, làm cho cái nhìn trở nên êm ái và sâu thẳm, mũi cao và kín đẹp như mũi gái Âu, thêm vầng trán vuông sáng và cao, trán đầy vẻ thông minh, mái tóc đen xanh ánh cắt bằng dao có nét sắc như cánh chim, rất mát, rất trẻ đẹp. Người cô thơm ngát, tôi suy nghĩ một lúc nhận ra ấy chính là mùi táo chín, rất dễ chịu. Gần đây phụ nữ sang trọng thường dùng mùi này. Tôi có biết chút ít khoa xem tướng phụ nữ, theo sách ấy là cặp mắt của cô gái đoan trang, sẽ sinh ra những đứa con thông minh, ấy cũng là tướng "vượng phu ích tử".

Cô gái đi cùng chị. Hai người chuyện trò, nói cười nho nhỏ vừa đủ nghe, tôi tò mò muốn biết họ nói gì? Một lúc sau câu chuyện hình như đã tới hồi gay cấn, cô gái:

- Xong rồi !
- Có gì không?
- Thấy cộm cộm tưởng bỏ... ai dè toàn là giấy. Hình như là sinh viên nghèo... tiền cha mẹ cho đi học xa nhà, thôi bỏ...

Người chị:

- Ít nhiều gì cũng quý, đã "ấy" mà còn làm sang! Lấy xong vất mẹ nó xuống đường...

Cô em:

- Ít lấy làm gì? chẳng bỏ công. Còn mớ giấy tờ, toàn giấy quan trọng, vất sao được? Để trả lại, tội nghiệp chàng ngốc ...

Cô chị:

- Coi chừng chết đó, mầy tính nhét trả lại hả? Tao lạy mầy, vất nó xuống xe đi. Tao chưa thấy ai "nhân đạo" như mầy, coi chừng có ngày "làm ơn mắc oán"! Giữ cái "của quý" ấy trong người mang họa!

Tiếp theo hai người hạ giọng. Tôi mang máng biết câu chuyện về một cái gì đó của kẻ thứ ba. Họ nói rất nhỏ, cười rúc rích, rất thú vị. Đoạn đường này tôi đi lại nhiều lần phong cảnh đã quen. Tôi nhìn cô gái trong gương cho qua đoạn đường dài. Xe đang chạy ngon trớn bỗng chậm dần rồi dừng hẳn lại. Bỗng có anh cảnh sát vạch người chung quanh leo lên xe. Người này mặt lạnh tanh đi từ băng ghế cuối cùng dần lên, đi và nhìn mặt từng hành khách. Tôi tưởng anh ta đi lục soát đồ lậu. Không ngờ, đến chỗ cô gái anh ta dừng lại lạnh lùng ra lệnh cộc lốc:

- đứng lên! Xuống xe! Hai cô gái không nói một lời, lặng lẽ và ngoan ngoãn đứng lên đi theo anh cảnh sát.

Hai người vừa xuống xe. Trên xe ồn ào như cái chợ, ai cũng cố nói,

- bắt được hai con móc túi rồi! Tui còn lạ gì bọn móc túi trên con đường này.

Lại có tiếng đàn ông,

- trông bọn chúng ăn diện sang trọng, xinh đẹp, người đeo dây vàng, thế mà...

Hóa ra cô gái có đôi mắt đẹp là con móc túi! Thế mà sách tướng lại nói ấy là cô gái đoan trang, vượng phu ích tử... thật hài hước!

Bỗng cuối xe có một bà nói to:

- Cái cậu gì ngồi trước nó coi lại thử có mất gì không?

Tôi giật mình, sờ tay túi quần sau, thấy cái ví vẫn còn, may quá. Tôi mở ra xem, thấy tiền cha mẹ cho ăn học, còn đủ và mọi giấy tờ không mất. Hú hồn!

Bỗng tôi nhớ lại mâu thuẫn giữa hai người và tôi giật mình. Sao lạ thế này? Lẽ nào không mất gì được? Một lần nữa tôi móc ví mở ra xem. Phảng phất " hương táo"! Thơm lắm, tôi mở ví ra, hít một hơi dài, chẳng sai quả là "hương Táo"! một mùi hương đậm sắc !

Xe chưa lặn bánh, có chuyện lộn xộn trên bến xe. Hình như có cuộc đánh nhau, nhiều tiếng la hét, có tiếng một mụ chua ngoa:

- Đánh cho chết đi, quân móc túi! Tội vạ đâu tôi chịu!

Tôi nghe tiếng hự hự người bị đấm vào ngực, lạ một điều là không có tiếng than khóc van xin. Không có tiếng can ngăn. Tôi chồm ra cửa sổ nhìn xuống. Trời ơi người ta túm cái mái tóc đẹp cô gái lôi đi trên lớp đá dăm sắc cạnh, chắc cái lưng ong nát hết. Cái mũi cao đẹp như mũi Tây cũng vừa bị kẻ nào đó tổng cho một quả, máu chảy xuống tới ngực áo trắng. Cô chị cũng bị đánh song ít hơn.

Xe chạy một đoạn dài, một cảm nghĩ rất khó chịu vẫn cứ đeo đẳng mình. Tôi trách mình hèn nhất. Chính tôi chứ chẳng phải ai khác, phải can thiệp và tôi phải minh oan cho cô gái. Sao tôi không hành động mà lại đợi xe chạy một đoạn xa rồi mới làm bộ hỏi người ngồi cạnh vùng ấy thuộc địa phương nào, để tôi sẽ quay trở lại làm sáng tỏ mọi việc.

Tính là tính thế chẳng qua để tự đánh lừa lương tâm mình, chứ tôi còn lạ gì mình. Chẳng khi nào tôi chịu khó quay trở lại chốn này để minh oan cho cô gái

Quý Thể